

Alsjeblieft, een
kerstverhaal van
Marcel Heunks

Kijk voor meer kerstverhalen op www.verhalenvoorkerst.nl

Ruzie in het tuincentrum

‘Deze mam. Kijk, deze is mooi. Wat vind jij, pap?’ Jesse loopt met zijn ouders en zijn grote zus Mariska in het tuincentrum. Ze zijn op zoek naar een kerstboom.

Mariska doet haar koptelefoon af. ‘Kunnen we niet gewoon zo’n kunstding kopen? Dan hoeven we niet elk jaar dit gezeik aan te horen.’

Mariska is vijftien en zit al in de derde van de middelbare. Jesse zit in groep acht. Hij verheugt zich juist elk jaar op dit uitje. Met zijn allen een mooie boom uitzoeken en daarna in het restaurant van het tuincentrum warme chocomel met iets lekkers nemen, vind hij geweldig.

‘Nee joh,’ roept hij naar zijn zus. ‘Dat is toch niks aan. Dit is veel leuker.’ Hij wil zich omdraaien om verder te zoeken.

‘Ik vind Kerstmis sowieso stom,’ roept ze venijnig. ‘Een hoop gedoe om niets. We halen een boom in huis. Lekker milieuvriendelijk. We proppen ons vol met plofkippen en vetgemeste kalkoenen om in januari massaal weer op dieet te gaan. Kan iemand mij uitleggen hoe dat zit? Nee? Dat dacht ik al.’

‘Toe, Maris,’ zegt haar moeder. ‘Jesse vind dit zo gezellig. Verpest het nou niet.’

‘Verpesten? Ik? Wie vond dat ik mee moest naar dit klotecentrum? Niet ik, hoor. Dat was jij, mam.’

Haar vader zucht. ‘Laat haar maar,’ zegt hij sussend.

‘Nee. Deze keer heb ik er even genoeg van,’ zegt haar moeder scherp. ‘Elke keer moet ik maar van alles over mijn kant laten gaan. Dat ben ik wel een keertje zat.’

‘Ja, dat begrijp ik, liefje, maar moet dat hier?’

‘Maar,’ probeert Jesse, ‘vroeger vond jij dit ook altijd zo leuk.’

‘Ja, lief broertje van me, maar als je ouder wordt en je leest eens wat over de wereld, en dan bedoel ik niet dat idiote gedoe op de basisschool, maar échte dingen, dan kom je erachter dat we elkaar steeds weer enorm voor de gek houden. We kweken bomen. We kweken vissen. We kweken koeien, schapen, varkens en weet ik al niet meer. En waarom? Allen maar voor onszelf en voor niemand anders. En dan maar roepen over stikstof, vervuiling en plastic

soep. Ja, duhuh, dat hebben we allemaal aan onszelf te danken. Maar dat geeft niet hoor. Ga jij maar lekker je boompje uitzoeken, Jesse. Dat luister ik nog even naar de laatste podcast over hoe we onze wereld misschien kunnen redden.'

Jesse kreeg tranen in zijn ogen. Hij wist niet of zijn zus gelijk had, maar ze ging nooit zo tegen hem tekeer. Ze was juist altijd hartstikke lief voor hem. Intussen had Mariska haar koptelefoon weer opgezet en had ze zich expres omgedraaid. Ze liep met haar handen in haar zakken nonchalant en quasi-geïnteresseerd rond te kijken.

'Nu ben ik het he-le-maal zat,' riep moeder. 'Ik...'

'Kan ik jullie misschien helpen?' Een jongen van een jaar of zeventien kwam op hen aflopen. 'Jij lijkt me iemand die op zoek is naar de perfecte boom,' zei hij met een knipoog naar Jesse.

Zij gezicht klaarde op. 'Eh, ja, eigenlijk wel.'

'Kom, zal ik je helpen?'

Samen doken ze weg tussen de bomen. Uit zijn ooghoek zag Jesse dat papa en mama naar Mariska gingen. Na een paar minuten kwamen Jesse en de jongen met een mooie, grote en dikke boom naar Jesses ouders en Mariska toe.

'Deze moet het worden, volgens de jongeman,' zei de jongen.

Alle drie draaiden ze zich tegelijk om en Mariska's ogen werden zo groot als enorme knikkers.

'Zal ik 'm... eh... maar... eh... inpakken?' stamelt de jongen.

Hè, denkt Jesse, net had ie nog zo'n vlotte babbel. En nu? Zit er een kerstkransje vast in zijn keel of zo?

'Dat is wel een heel mooie boom die je hebt uitgezocht,' zei Mariska, meer tegen de jongen dan tegen Jesse.

'Eh, Maris,' zei Jesse, 'ben je wel helemaal oké. Net zei je nog...'

'Dat ik Kerst soms best leuk vind,' vulde ze zelf aan.

'Maar je had het over...'

'Die gezellige tijd van het jaar, ja,' vulde ze weer aan.

'En dat...'

'Het helemaal niet erg is als je één keertje in het jaar iets meer eet dan normaal.'

Jesse keek van de jongen naar Mariska en weer terug. Hij zag iets tussen die twee. Het was dat het nog geen oudjaar was, anders zouden er vuurpijlen omhoog schieten.

‘Kom,’ zei vader. ‘Zullen wij alvast warme chocomel gaan bestellen?’ De jongen schudde even met zijn hoofd. ‘Eh, ik pak de boom even voor jullie in. Dan kunt u ‘m direct meenemen.’

‘Gaan jullie maar alvast. Ik kijk nog even rond,’ zei Mariska blozend.

Er stonden vier dampende mokken met chocomel met daarbovenop een flink dot slagroom. Er stonden vier stukken warme appelstrudel met vanillesaus naast. Het restaurant was mooi versierd met lichtjes, kersttakjes en kerstmannetjes. Op elke tafel stond een kerststukje en brandden waxinelichtjes.

Jesse keek tevreden naar de boom die even verderop op de winkelkar stond. Hij had de kar zo neergezet dat hij ‘m goed in de gaten kon houden.

‘Ik hoop dat ze zo komt, anders is haar chocomel straks koud,’ mopperde moeder.

‘Ach, laat haar maar even. Ik ben allang blij dat ze is bijgedraaid,’ zei vader.

‘Daar is ze,’ riep Jesse blij. Hij wees Mariska naar de plek naast hem. Deze had hij voor haar vrijgehouden.

‘Sorry hoor,’ riep ze met een rood hoofd.

‘Jij heb nog lang rondgekeken,’ zei haar vader met een knipoog.

‘Ja, er blijkt nog een hoop te zien,’ antwoordde ze met een glimlach. Ze pakte een vorkje en begon gretig aan haar appelstrudel. ‘O,’ zei ze met volle mond. ‘Ik heb nog wat voor je, Jesse.’

‘Voor mij?’ vroeg hij verbaasd.

‘Ja, omdat ik zo stom deed.’

Uit de zak van haar jas haalde ze een papieren tasje. Aan de buitenkant van het tasje stond een vrolijk lachende kerstman in de sneeuw voor zijn arrenslee. De opening was dichtgeplakt met een plakbandje. Jesse pakte het aan en voorzichtig pulkte hij het

plakbandje er vanaf. Hij haalde het cadeautje uit het zakje. Het waren twee engeltjes die elkaar omhelsden. Er zat een lusje aan. 'Dat zijn wij, broertje' zei Mariska lief. 'Voor in de boom.' 'Wat mooi.' Jesse kreeg het helemaal warm. 'Dank je wel, Maris.' 'Alsjeblieft,' en ze gaf hem een aai. Hij boog zich naar haar toe en fluisterde: 'Heb je zijn telefoonnummer?' 'Ja,' fluisterde ze terug.

Naast dat ik de schrijver ben van dit kerstverhaal, ben ik de schrijver van de Justin-reeks:
www.marcelheunks.com/justin, en schrijf ik voor www.sinterklaasverhalen.nl.